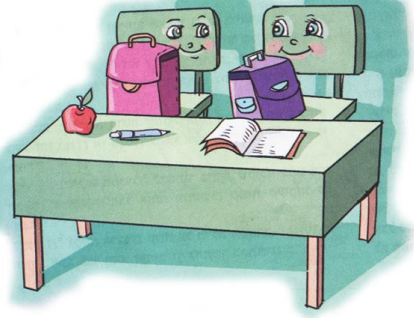

ברינה יקצורו

"אני רוצה לספר לך סיפור אישי, שמתאים גם לפתיחת שנת לימודים, וגם לאלול", הציעה לי נערה חמודה שנקרא לה לצורך העניין בתיה. "מוכנה לשמוע?" בוודאי. צרוף של ספור אישי, אלול ולימודים - הוא אידיאלי למדור "משוחחים"

"בשנה שעברה עליתי לכתה ב' סמינר. בסוף א' סמינר הגיעה לכתתנו תלמידה חדשה מבית שמש. המקום לידי היה פנוי באותו יום. המורה הושיבה את שיינדי - התלמידה החדשה - לידי, מן הרגע הראשון מצאנו מאוד חן זו בעיני זו. עד סוף השנה התיידדנו, ונעשינו די קרובות זו לזו. בחופשה לא נפגשנו הרבה, בגלל המרחק מבית שמש לירושלים, אבל במחנה היינו הרבה מאוד ביחד, וגם קווי הטלפון בשני הבתים עבדו שעות נוספות. שנת הלימודים החדשה התקרבה. לשינדי ולי היה ברור שנשב ביחד, בעזרת השם. זה היה השלב הנעים שבו הידידות עדיין מתפתחת, וכל יום שעוברים בצוותא - מתוק וערב יותר מן הקודם. החופש לא הפריד בינינו, אלא הספיק ליצור געגוע וציפיה, שהם לפעמים יותר נעימים מן הדבר בעצמו. סיכמנו טלפונית באיזה טור ובאיזה ספסל ננסה לתפוס מקום, והוספנו לסיכום משפט שהיה מקובל על שתינו, שבעצם לא כל כך חשוב איפה ימוקם הספסל, כל עוד שנהיה ביחד. בתחילה, באמצע, בסוף, בטור צדדי - אלו הם דברים שוליים, לעומת החודשיים היפים שמחכים לנו, עד שהמורה מן הסתם תחליף מקומות.

בערב הגיעה אלי מירה, תלמידה ותיקה בכתתנו. היא סיפרה לי בסודי סודות על ניתוח שעברה בתקופת החופשה באוזנה הימנית. בגלל הניתוח והבעיות שקדמו לו - היא שומעת הרבה פחות טוב, כך סיפרה. מקווים שעם הזמן - השמיעה תשתפר, בעז"ה. יתכן שיהיה עליה לעבור ניתוח נוסף. בינתיים, היא זקוקה מאוד לעזרה לימודית בשעת השיעורים. מישהי שתוכל לחזור על הוראות של המורה, ותעזור לה להיות כל הזמן בעניינים. 'בחרתי בך, ואני מאד מקווה שתסכימי לעשות את זה. אמא שלי תדבר עם המחנכת שתשאיר אותנו ביחד, ולא תחליף לך או לי מקום בהעברת מקומות!'

נכנסתי ללחץ. מצד אחד - איך אפשר לסרב לבקשה כזו? לא יודעת למה מירה בחרה דווקא בי. יש בכיתה תלמידות שמצטיינות בלימודים הרבה יותר ממני, וגם כאלו שחביבות ועוזרות יותר. אבל היא בחרה כבר, וזו היתה הבעיה. להגיד לה 'לא' - פרושו היה לשלוח אותה לספר את סודה הכמוס לעוד אחת, והבנתי שקשה לה מאד לחשוף זאת. גם לי היא לא סיפרה עד שהבטחתי לה חמש הבטחות מחייבות שלא אוציא את הדברים מפי. האם יהיה זה יפה והוגן לתת לה את התחושה ששיתפה אותי לשווא, בנוסף לדחיה עצמה?

מצד שני, הרגשתי שזו הקרבה עצומה. כל כך רציתי לשבת ליד שיינדי, לרקום הלאה את הידידות החדשה והיפה שלנו, להעמיק אותה ולהתענג על כל יום. ומה שהיה הכי מפחיד, זו הבקשה הצפויה של אמה מן המחנכת. זו לא רק הקרבה לחודשיים, אלא אולי לכל שנת הלימודים. בשנה הבאה זה יהיה כבר אחרת. לא יהיה לישיבה בצוותא את הטעם המיוחד שיכול להיות לה עכשיו. שיינדי ואני נהיה כבר חברות ותיקות, ו"א זה לא י', ואולי לא נהיה כבר חברות בכלל. בקיצור, מה שמפסידים - מפסידים, הוא לא חוזר.

התלבטתי הרבה וקשה, והחלטתי להענות לבקשה. קיבלתי רשות ממירה לומר משהו מן המשהו לשיינדי, כדי שהיא לא תפרש זאת כנסיגה מהידידות, וישבתי ליד מירה במשך כל שנת הלימודים. עכשיו את אולי מצפה שאתאר לך כמה נהייתי, ואיך הרגשתי כל יום ויום שטעם הנתינה גובר בהרבה על טעם הידידות, נכון?" "משהו כזה", אישרתי, מרוצה מהדרך היפה שבה ניסחה בתיה את הדברים. "אבל לא, לא זה מה שאני הולכת לספר לך. אני רוצה לומר לך שזה היה מאוד קשה. למירה עזרתי ברצון, וזה לא היה החלק הקשה. באמת הרגשתי סיפוק מזה שאני נותנת, ושהיא מסתדרת טוב מאוד בלימודים. אבל הריחוק משיינדי היה קשה וכאב לי מאוד. היא התיישרה ליד חברה אחרת, אחת מהבנות המקסימות בכיתה, והידידות ביניהן התפתחה גם היא. לא היה לי מאוד קל לראות את זה. הישיבה בצוותא היא משהו שמשפיע בהחלט גם על ההפסקות, במיוחד כשמדובר בחברה שגרה במקום די מרוחק. הידידות בינינו המשיכה, אבל בצורה אחרת משדמייתי. אחרת משיכולה היתה להיות". בתיה נעצרה קצת, לחלוחית חשודה בעיניים. הבנתי גם מה שלא נאמר. "מה אני רוצה להגיד לך בזה? תארי לעצמך שמישהו נכנס לחנות, בוחר לו משהו יוקרתי ומיוחד, וכשזה מגיע לשלב התשלום - הוא רוצה לקחת את מה שבחר בחינם. מה זאת אומרת? בחרת, החלטת, יש מחיר! זה חלק מהעסקה; לא מקבלים דברים בחינם. ככה זה גם עם מצוות: אנחנו רוצים לפעמים לעשות דברים טובים, לכבד הורים, לגמול חסדים, לוותר, ולצפות שזה לא יעלה לנו כלום. שנהיה מאושרים מהרגע שבו אנו עושים את הטוב ועד הסוף, או שבאופן פלאי הכל יסתדר ונוכל כל הזמן להנות מכל העולמות. זה לא הולך ככה! אם את עושה מצוה, תצפי להשקיע בה ולהתאמץ, ולפום צערא אגרא. נכון שבסך הכל מי שמתגבר ועושה את רצון השם - הוא מאושר, אבל זה אושר שבא מתוך הקושי והתשלום, ולא במקומו". "לו היית עכשיו בתחילת שנה קודמת - איך היית מחליטה?" - שאלתי. "בדיוק אותו דבר, למרות הקושי והויתור. אני אפילו לא מצטערת שמירה בחרה בי. אבל חשוב לדעת שיש קושי וויתור, שיש מחיר, וזה מה שאנו נתבעים לשלם כדי להיות בסדר, או כדי להיות יותר מבסדר. אין קציר ברינה בלי זריעה בדמעה".

המודיע הצעיר, מדור "משוחחים"